

stort Landomraade ind under Kultur, og ogsaa Langaa—Silkeborg-Banen bringer et større Landomraade ind under den almindelige Kommunikation. Hvis det ærede Medlem tog disse Hensyn ind under sin Betragtning, vilde han ikke være kommen med den Sammenstilling, han kom med. Skönt det ærede Medlem eksperimenterer med dette flydende Punkt mellem Viborg til Langaa, er han dog klar over, at ved Vedtagelsen af hans Forslag opnaas der en tilfredsstillende Trafik ligesom Rentabilitet for Statsbanerne, i alt Fald for dem, vi her beskæftige os med. Ærede Medlemmer, der finde at kunne følge det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds paa den Motivering, kunne jo gøre det; jeg kan ikke. Det ærede Medlem kom saa ind paa Sagens Gang. Ved „Sagens Gang“ tænker han paa sin forulykkede Banes Gang, Banen, som han fik frem i 1894 mod alle rimelige Regler, trods der ikke forelaa nogen Undersøgelse. Han sagde, at det var hans Overbevisning, at Ministeren i sin Tid ikke vilde tillade, at denne Bane, Rødkærnsbro—Kellerup—Silkeborg-Banen, blev anlagt uden netop som Statsbane. Viborg Amtsraad vilde imidlertid ikke give Tilskud til den, forinden man havde udtrykkelig Sikkerhed for, at den vilde blive drevet som Statsbane. Men Ministeren vilde ikke give et saadant Tilsagn, forinden der fra Amtsraadets Side forelaa Sikkerhed for, at der vilde blive givet det Tilskud, som maatte blive Amtsraadets Part. Saaledes beskrev det ærede Medlem Situationen, og den er jo ret indviklet. Jeg tror, den simple Sandhed er den, at det ærede Medlem fik sin Bane hængt paa i 1894 ud fra Forudsætninger for hans Vedkommende, som ikke deltes af andre. Ud fra disse urigtige Forudsætninger har det ærede Medlem arbejdet i sin Kreds og i Viborg Amtsraad. Nu ser det ærede Medlem, at han har været ganske ene om disse urigtige Forudsætninger, og derfor er det, at han nu bliver bitter og ved ikke, hvor stærkt han skal bekæmpe det rimelige og fornuftige Anlæg af en Bane fra Viborg til Herning. Jeg tilgiver det ærede Medlem, naar jeg ser den kedelige Situation, han er stedt i, men jeg siger: Skylden er i alt Fald ikke min, jeg har fra første Færd søgt at gøre det ærede Medlem begribeligt, at hvad han gav sig ind paa i 1894, var en Sag, han ikke vilde faa Fornøjelse af. Det ærede Medlem siger, at det er en Sag, som ikke er død, og som der er Trang til at faa drøftet nøje igennem, men det tror jeg ikke. Den er ble-

ven drøftet gentagne Gange siden 1894, og den ere vi færdige med. Jeg vil give det ærede Medlem et Raad, som jeg har givet ham før, men da afviste han det haanligt. Vil han udrette noget heldigt for sin Kreds's Interesser, skal han opgive det umulige Projekt Rødkærnsbro—Silkeborg-Banen og støtte en Viborg—Herning-Bane nu og senere en Silkeborg—Langaa-Bane. Gid det snart maa ske, at han maa faa Lejlighed ogsaa dertil. Han skal saa dernæst arbejde paa at faa en lille Stikbane fra Rødkærnsbro til Kellerup. Saa er Egnen betjent paa en Maade, som opfylder alle rimelige Hensyn. Dette Raad har jeg givet det ærede Medlem før, jeg giver det nu en Gang til. Blot han maa blive til Sinds at følge det. Men jeg tror ikke, at Tinget vil tjene det ærede Medlem med igen at drøfte en Sag, som der ikke er mindste Trang til at drøfte. Det er allerede bleven drøftet alt for længe; nu maa det være Slut. Jeg anbefaler en Viborg—Herning-Bane, saaledes, som den er foreslaaet her fra Udvalgets Side, og jeg retter sluttelig den Appel til den højtærede Minister, at hvis han ikke i sidste Øjeblik mener at kunne bestemme sig til at gaa i Spidsen, hvad der vilde være ønskeligst, at han da i hvert Fald vil forholde sig neutral og ikke stille sig hindrende i Vejen for det. Vil den højtærede Minister det, er det mit sikre Haab, at det skal lykkes at bringe Viborg—Herning-Banen i Havn, thi den forsvarer sig selv, som jeg her har paavist ganske kort, jeg har tidligere paavist det fyldigere. Dermed skal jeg anbefale det Ændringsforslag, som gaar ud paa at sætte Viborg—Herning-Banen ind paa det foreliggende Lovforslag.

C. Ravn: Jeg skal ligesom den sidste ærede Taler sige Flertallet i Udvalget Tak, fordi det har optaget Ændringen under Nr. 1, og desforuden vil jeg udtale en Opfordring til det, fordi det nu paa dette Standpunkt er gaaet Linien helt ud. Jeg tror, at man derved har faaet en fast Stilling, især efter de Udtalelser, der i Gaar faldt fra den højtærede Minister, hvad jeg senere skal komme til. Men jeg opfordrer altsaa Forslagsstillerne til ikke alene at holde fast, men gennem Arbejde stadig at kæmpe for denne Sag. Jeg ved nok, at man fra flere Sider har ment, at det er et Hastværksarbejde, men det er det, som paavist af den sidste ærede Taler, aldeles ikke. Det er noget, vi have arbejdet paa i mange Aar, og ogsaa i denne Vinter er der gjort et stort Stykke Arbejde derpaa, hvad jeg